

Prolog

„pořád utíkáme, nemáme žádný domov, lovci čarodějnic nás vždycky najdou. Žiju jen proto, abych ochránila své děti.“

Melisa byla hrdá žena, plná mateřské lásky. Nebylo nic, co by pro své děti neudělala, nebylo nic, co by jim nedopřála. Už nebyla nejmladší a být neustále v pohybu jí nesvědčilo.

„nastup do vozu!“ křikla na svou starší dceru.

Kate byla šestnáctiletá černovlasá dívka ve všech rysech podobná matce. Melisa věřila, že právě její starší dcera se slušně vdá a prožije krásný život. Její děti běželi k vozu jako když střelí. Plní strachu a beznaděje. Nason, Robert a za nimi pospíchal nejmladší Tomas.

„Roberte, kde je Lusy a Carl?“

„nevím snad zůstali u kaple.“

„matko, podívej.“ Kate ukázala na kopec nad vesnicí.

Melisa se otočila, na kopci stálo šest jezdců. Podala otěže Robertovi a seskočila z vozu. Věděla, že už není příliš času.

„jedte!“

„ale matko.“

„jedte!“ křikla podruhé a plácla koně přes zadek.

Vůz se dal do pohybu.

„já si vás pak najdu.“ řekla, než byli příliš daleko.

Bloudila mezi domy, nikdo s obyvatel by jí nepomohl. Všichni zavření, všichni lidé jsou stejný. Když zjistili, že jsou čarodějové, okamžitě je prohlásili za kacíře a chtěli upálit. Všude kam se dostali, panovala nenávist. Melisa uslyšela výkřik od kaple. Pospíšila si.

Za kaplí našla své děti. Lusy klečela u Carla, který ležel na zádech celý zakrvácený. Lusy brečela snažíc se zastavit krvácející bodnou ránu. Nedalo se nic dělat.

Lovec se rychle blížil.

Melisa okamžitě zareagovala a stoupla si před své děti.

„to už stačilo.“

„zemřeš společně s nimi.“ vyštěkl lovec a přidal do kroku.

Roztáhla ruce a použila svou magii.

„ragadera fere!“ zvolala do prostoru.

V okamžiku se hlína pod lovcova nohama začala měnit. Půda se změnila na neprostupné bahno, které lovce táhlo jako bažina. Lovec se kroutil a bořil se stále hlouběji, dokud nezmizel.

Melisa kontrolovala svého syna, ale už bylo pozdě. Její syn byl mrtvý, ale teď nebyl na zármutek čas. Lovci se blížili.

„Lusy, musíme jít.“

„musíme ho pohřbít.“

„není čas“ chytila jí za ruku. „musíme jít!“

Lusy se celá třásla, utřela si slzy a s matkou vyrazila do bezpečí.

Robert

„Moc vám děkujeme, že tu můžeme zůstat.“

Stará paní se usmála.

„ale jistě stodola je prázdná.“ řekla velmi vlídně stará žena bydlíc jen deset kroků od stodoly.

Robert vzal deky a rozložil je na seník.

„dnes zůstaneme tady.“ řekl sourozencům.

Bratři na nic nečekali a zabrali si pro sebe nejlepší místa.

Jen Kate stála u vrat hledíc na oblohu. Robert si všiml, že jí něco trápí.

„děje se něco?“

„ne jen pozoruju ten měsíc.“

„ano je zatmění Měsíce, ojedinělá událost.“

„určitě zatmění Měsíce ne Slunce?“

„určitě, matka říká, že tohle zatmění probíhá stále déle, až jednou nepřestane. Všechno bude navždy ponořeno do temnoty.“

„už by se měli vrátit.“

„budou v pořádku, matka je silná čarodějka.“

„ale co když...“

„nemysli na to.“ přerušil ji.

V dálce na obzoru šlo pozorovat zatmění. Měsíc dosáhl plného zatmění a začal se barvit do ruda.

„podívej, matka je tady!“ Kate vykřikla radostí a rozeběhla se k ní.

Matka ji silně objala, pomalu začali přicházet i ostatní. Celá rodina byla pospolu. Poslednímatku objal Robert, kterému to nedalo, a musel se zeptat.

„kde je Carl?“

„děti moje, zabily Carla, ti lovci nemají žádné slitování. Já tomu udělám přítrž, já vás ochráním za každou cenu.“

Melisa vzala nůž a hliněnou misku.

„má krev na propojení.“ a řízla se do dlaně.

Nechala svou krev odtéct do misky.

„co to děláš?“ strachovali se.

„tak a pijte. Výborně Roberte, jen pijte.“

„já to nechci!“

„Lusy musíš pít, notak! Ty taky Tomasi.“

Všichni se napili matčiny krve.

„využiju moc zatmění pro kouzlo ochrany. Necht' mé děti nikdy nepoznají utrpení, necht' mé děti nikdy nezemřou.“

The Moon Evil - Zrození.mp3

Kolem celé rodiny se vznítil ohnivý kruh, který sáhal mocnou temnou magií.
„necht' se krev mé krve zocelí!“
Plamenný kruh uhasl.
„je dokonáno, jakmile zatmění odezní, kouzlo zůstane aktivní.“
Kate si začala dělat starosti.
„ale matko, každé kouzlo má své následky.“

Tomas

„kde to jsem?“

Tomas stál na ulici nějaké vesnice. Všude samá krev, všude leželi těla. Muži, ženy i děti s rozervaným hrdlem. Leželi na chodníku, na trávě, ve svých domech.

„kdo tohle udělal?“

„pomoc!“ vyběhla žena z domu.

Zarazila se, před ní stál muž pocákáný všechnou tou krví.

„prosím ne!“ padla na kolena.

Muž se zhluboka nadechl, ucítil její krev.

„prosím.“ poslední zoufalí hlásek než se jí zakousl do krku.

Žena okamžitě ochabla a zmítala se na zemi.

„co to děláš? Přestaň!“ křičel na něj.

Tomas to nechápal, zdálo se, že ho neslyší.

Muž se napil do sytosti a blaženě si vychutnával chuť krve. Pomalu se otočil.

Jeho obličej byl celý ulepený krví a jeho oči byly černé. Bylo to monstrum.

Jak si ho Tomas prohlížel, uvědomil si, že ho zná.

„to není možné, ty jsi Robert?“

Muž se zdál, jakoby ho neviděl.

Tomas vylítl z deky, až srazil malou dívku k zemi. Stál ve stodole, teď mu došlo, že to byl jen sen. Malá rudovlasá dívka na něj nevěřícně hleděla.

„nechtěla jsem tě probudit, jen jsem sledovala jak spíš.“

„promiň, pojd' nahoru.“ podal jí ruku.

Jakmile se ho dívka dotkla, Tomasi se zatmělo před očima. Jeho očima prolítli obrazy budoucnosti.

U jezera na malém dřevěném molu stála rudovlasá žena.

„bez tebe Gabrieli nechci žít.“

Do jezera hodila stříbrný prsten.

„lásko, uvidíme se na druhé straně.“ překlopila se přes molo a spadla do vody.

Začala se topit, až zůstala jen bezvládně plavat na hladině.

Tomas se vrátil do reality, ale něco nebylo v pořádku. Cítil, jak nemůže dýchat, jak se mu do plic hrne voda. Dívka vykřikla a utekla. Bylo to jako by se v tom jezeře měl topit on sám. Po chvíli to konečně přestalo.

Lusy

Lusy vstala brzo, když ještě ostatní spali. Rozhodla se vyrazit k řece. Řeka se táhla až k horám a kolem rostli překrásné květiny. Lusy se zastavila u krásného žlutého dvojzubce, ale něco bylo špatně necítila jeho vůni, necítila kolem sebe přírodu. Jakoby ztratila dar čarodějky se napojit a soucítit s životem a přírodou.

Chtěla květ utrhnout, ale když se přiblížila, začal pomalu vadnout.

Všechno začalo umírat, rostliny vadli, zvířata padali k zemi, tráva se měnila na černou suchou dřevinu.

Lusy to nedokázala ovládat, všem kolem sebe vysávala životní energii.

Kate

Odpoledne šla Kate s matkou do sadu k ovocným stromům. Vítr pomalu šelestil s růžovými květy, které okolí obdarovali svou vůni. Ale Kate nic necítila, ani vítr na tváři.

Melisa se dotkla hlíny u ovocného stromu. Ucítla proud energie.

Najednou strom před ní začal růst a kvést.

„tady je místo energie, zkus čerpat ze Země.“

Kate zavřela oči a soustředila se. Ale nic necítila, většinou ji škube v břiše z nashromážděné síly. Přesto se pokusila vypustit energii na protější strom.

Strom před ní začal pomalu umírat, jeho kůra shnila, jeho listy uschli z krásně rozkvetlého stromu se stal mrtvý kus kmene.

„něco není v pořádku, ty jsi Kate ze všech nejvíce spřízněna s přírodou.“
vzala její dlaň a zavřela oči.

„proboha co jsem to udělala.“

„matko, co jsi viděla?“

„vy už nejste lidmi, vy jste monstra.“